

Po smrti manžela jsem se cítila osamělá. Chtěla jsem být užitečná, a proto jsem pomáhala svému synovi a jeho ženě s péčí o vnuka a o domácnost. Bydleli sice na druhém konci města, ale jezdila jsem k nim každý týden. Jednou se návštěva protáhla, a i když mi syn nabízel, že mě vezme domů autem, nechtěla jsem ho zatěžovat a jela autobusem.

Při cestě si ke mně sedl mladý muž, který vypadal zprvu neškodně. Po chvíli na mě začal mluvit. Vypytał se na moje bydliště, jestli nepotřebuju doprovod a jestli mám přítele. Bylo mi to krajně nepříjemné, a proto jsem na to nereagovala. Bohužel jsem si sedla dost daleko od řidiče a nikdo jiný v autobuse nebyl. Blížila se moje výstupní zastávka, a proto jsem se modlila, aby nevystoupil se mnou.

Nic tomu nenasvědčovalo a tak jsem se vydala k domovu. Po chvíli jsem uslyšela kroky za sebou a uviděla onoho mladíka, kterému se nějakým způsobem podařilo mě dostihnout. Bála jsem se, že mě bude chtít přepadnout a proto jsem zrychlila krok. On byl ale rychlejší a svalil mě na trávu, rukou mi přikryl ústa a než jsem si to stačila uvědomit, ležela jsem na zem od pasu dolů nahá. Byla jsem v šoku a nebránila se. Pak jsem ztratila vědomí, takže si nic moc nepamatuji. Probudila jsem se, až když tam už nebyl. Někakým způsobem se mi podařilo dostat domů, kde jsem jen ležela a brečela. Nechápala jsem, že se mi „tohle“ mohlo v mém věku stát. Styděla jsem se o tom, někomu říct. (Jana, 64 let)